

Sygn. akt VIII U 809/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Trybulec-Czernek

Protokolant: st. sekr. sądowy Barbara Urmańska

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r. w Gdańsku

sprawy **M. B.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 20 marca 2013 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu M. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 4 marca 2013 roku na okres 2 lat i stwierdza, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

/na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VIII U 809/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.03.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z powodu tego, że komisja lekarska orzeczeniem z dnia 14.03. 2013 r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy .

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony żądając jej zmiany i przyznania prawa do renty, wskazując, iż stan jego zdrowia ogranicza przekwalifikowanie zawodowe.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. B., urodzony dnia (...), posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe, zawód wyuczony- ślusarz, ostatnio pracował w charakterze pracownika fizycznego; w dniu 09.09.2011 r. ubezpieczony, był zatrudniony w C. w G. na stanowisku malarza-pomocnika budowlanego, uległ wypadkowi przy pracy .

W dniu 09.09.2011 r. o godz. 7.00 rozpoczął pracę na budowie w L.. Pracę na obiekcie budowlanym wykonywał wspólnie z pracodawcą P. M.. Pracodawca powierzył pracownikowi pracę polegającą na uprzątnięciu z poddasza budowy zbędnych materiałów. Zgodnie z poleceniem pracodawcy M. B. miał pościągać deski, które ułożone były na jętkach budowlanych. Na jętki wchodził po drabinie drewnianej przystawionej i umocowanej do jętek. W owym czasie drabina umocowana była do jętek w okolicach klatki schodowej, około 1-1,5 metra od niej. Około godz. 8.30 wchodząc po raz kolejny na drabinę, niespodziewanie noga poszkodowanego usunęła się z trzeciego strzebla drabiny. Pracownik stracił równowagę i spadł z drabiny, upadając w kierunku klatki schodowej. Przewrócił się na stopnie betonowe i uderzył głową o drewniane zabezpieczenie klatki schodowej. Doznał urazu uda prawej nogi oraz głowy. Poszkodowany wezwał pracodawcę, który pomógł mu wstać, a następnie zawiózł do pogotowia w W.. W Szpitalnym Oddziale Ratunkowym przy Szpitalu (...) w W. po prześwietleniu Rtg stwierdzono złamanie w obrębie stawu biodrowego prawego, ranę ciętą uda i głowy.

Ubezpieczony pobierał świadczenie rehabilitacyjne od 09.03.2012 r. do 03.03.2013 r.

/dowód: świadectwa pracy - protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy nr 001/2011 z dnia 22.09.2011 r. –plik I akt rentowych k. 13-15, protokół przesłuchania poszkodowanego– k.17 plik I akt rentowych umowa o pracę –k. 14 plik I akt rentowych, karty informacyjne leczenia szpitalnego – k. 25 plik I akt rentowych, świadectwo pracy-k. 19 plik II akt rentowych, decyzje o przyznaniu świadczenia rehabilitacyjnego – w aktach rentowych –nienumerowanych/

W dniu 30.01.2013 r. ubezpieczony złożył do pozwanego wnioski o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Lekarz Orzecznik rozpoznał u ubezpieczonego stan po wypadku w pracy 09.09.2011 r. -upadek z wysokości 6m, stan po złamaniu panewki stawu biodrowego prawego i trzonu kości kulszowej prawej, Przykurcz Dupuytrena palców III i IV dłoni prawej i orzeczeniem z dnia 22.02.2013 r. nie stwierdził u ubezpieczonego niezdolności do pracy .

Na skutek złożonego przez ubezpieczonego sprzeciwu Komisja lekarska pozwanego rozpoznała u ubezpieczonego tożsame schorzenia, co Lekarz Orzecznik ZUS. Orzeczeniem z dnia r. komisja lekarska pozwanego orzekła, iż ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy od dnia 01 sierpnia 2011 r. do 31 grudnia 2013 r. w związku z ogólnym stanem narządu wzroku , ale bez związku z wypadkiem przy pracy .

/dowód: wnioski– k. 1-4 tom II akt rentowych, opinia lekarza orzecznika – k. 25 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie lekarza orzecznika– tom II k. 27 akt rentowych opinia komisji lekarskiej pozwanego– k. 36 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie komisji lekarskiej pozwanego. – tom II k. 35 akt rentowych/

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

dowód: decyzja pozwanego– tom II k. 71 akt rentowych

W celu ustalenia czy stan zdrowia strony wskazuje, że w wyniku wypadku przy pracy , który miał miejsce 09.09.2011 r., jest ona całkowicie czy częściowo niezdolna do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy należy ustalić trwałość lub przewidywany okres niezdolności do pracy, związek przyczynowy niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy; konieczne były wiadomości specjalne, zatem na podstawie art. 279, 284 i 292 k.p.c. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego chirurga-ortopedy.

Powołany w sprawie biegły sądowy chirurg-ortopeda rozpoznał u ubezpieczonego stan po złamaniu panewki stawu biodrowego prawego i trzonu kości kulszowej prawej- sztywność biodra, przykurcz stawu kolanowego do dalszej diagnostyki.

Stwierdził, że następstwa urazu miednicy w tym złamanie kości biodrowej w obrębie panewki i kości kulszowej na chwilę obecną kwalifikują się do uznania częściowej niezdolności do pracy. Wyrażna sztywność biodra wynikająca z urazu, przykurcz kolana nie pozwala na wykonywanie pracy fizycznej. Złamania panewki stawu biodrowego są przyczyną szybkiego zwyrodnienia stawu, co kończy się założeniem endoprotezy. Stan stawu kolanowego też kwalifikuje do dalszej diagnostyki i ewentualnej operacji. Biegły stwierdził stan częściowej niezdolności do pracy po dniu 03.03.2013 r. na okres 2 lat.

dowód: opinia biegłego– k. 19-20 akt sprawy

Pozwany w ustosunkowaniu do opinii biegłego, nie zgodził się z jej treścią .W badaniu przedmiotowym lekarza konsultanta stwierdzono niewielkiego stopnia ograniczenie ruchomości stawu biodrowego prawego, bez ograniczenia ruchomości pozostałych stawów prawej kończyny dolnej. Chód orzekanego był wydolny, wykonywał pełny przysiad. Siła mięśni pkd była prawidłowa. W rtg stawów biodrowych z 31.01.2013 r. -szpara stawu biodrowego prawego jest zachowana, nie było cech martwicy głowy kości udowej , kształt panewki stawu biodrowego anatomiczny. Stan taki nie powoduje ograniczenia zdolności do pracy.

dowód: pismo pozwanego-k. 32

W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał wnioski opinii dotychczasowej, podkreślił, iż z jego badania – w pół roku po badaniu przez lekarza konsultanta ZUS- wynika już brak ruchów rotacyjnych biodra, ograniczenie wyprostu kolana i chód utykający , co jego zdaniem ogranicza możliwość pracy w charakterze pracownika budowlanego.

dowód: opinia biegłego–k. 45 akt sprawy

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach rentowych pozwanego organu rentowego, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu. W ocenie Sądu, również opinie sądowo–lekarskie wydane przez biegłych sądowych zasługują w pełni na danie im wiary jako rzetelne, a ich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego M. B. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2002r., Nr 199 poz. 1673 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, stosownie do treści art. 17 ust.1 powyższej ustawy, ustalenia jej wysokości oraz jej wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2004 r. nr 39 poz. 353 ze zm.).

W myśl art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - dalej: ustawa (Dz. U z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po

przekwalifikowaniu. Z brzmienia art. 12 ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokujące odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Z brzmienia art. 12 powyższej ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokujące odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Należy również wskazać, iż częściowa niezdolność do pracy zarobkowej podlega zawsze ocenie przez pryzmat możliwości wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji osoby ubiegającej się o rentę. Trzeba jednocześnie podkreślić, że rozumienie pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami jest pojęciem szerokim i nie sprowadza się wyłącznie do wykonywania pracy zgodnej ze zdobytym zawodem, ale także pracy, którą w rzeczywistości osoba taka przez dłuższy czas wykonywała.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było, czy stan zdrowia ubezpieczonego czyni go niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Okolicznościami bezspornymi w sprawie było to, że zdarzenie z dnia 09.09.2011 r. stanowi wypadek przy pracy.

Powołany w sprawie biegły lekarz sądowy chirurg-ortopeda rozpoznał u ubezpieczonego schorzenia powodujące upośledzenie zdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W opinii wyżej wymienionego biegłego ubezpieczony w wyniku wypadku przy pracy w dniu 09.09. 2011r pozostaje częściowo niezdolny do pracy z powodu stanu narządu ruchu na okres 2 lat po ukończeniu okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym akt rentowych, wynika, że ubezpieczony wykonywał prace fizyczne jako pracownik budowlany. Z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego praca taka bezwzględnie wymaga sprawności narządu ruchu.

Biegły stwierdził brak ruchów rotacyjnych biodra, ograniczenie wyprostowania kolana i chód utykający, co jego zdaniem ogranicza możliwość pracy w charakterze pracownika budowlanego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy przyjął przedstawioną opinię biegłego chirurga ortopedy za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie, ponieważ w jego ocenie jest ona miarodajna, wnioski w niej wysnute logiczne i właściwe, a ich uzasadnienie jest wyczerpujące i przekonujące. Opinia została wydana po uprzednio przeprowadzonym badaniu wnioskodawcy oraz zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach dokumentacją medyczną. Biegły w sposób jasny wskazał, dlaczego uznał skarżącego za częściowo niezdolnego do pracy, a Sąd nie widzi jakichkolwiek podstaw do podważenia opinii. W szczególności biegły ocenił jego zdolność do zatrudnienia w wykonywanym zawodzie odpowiednio do jego stanu zdrowia. Biegły nie miał jakichkolwiek wątpliwości, iż wnioskodawca nie nadaje się do wykonywania pracy w zawodzie dotychczas wykonywanym. W ocenie Sądu biorąc pod uwagę stwierdzone schorzenia narządu ruchu nie może być mowy o prawidłowym wykonywaniu przez ubezpieczonego pracy fizycznej.

Zważyć w tym miejscu należy, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen.

Sąd uznał zatem, stosownie do wyżej wspomnianej powyżej opinii biegłego, że bez wątpienia materiał dowodowy w sprawie przemawia za uznaniem ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do wykonywania pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 04.03.2013 r. na okres 2 lat.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477(14) § 2 k.p.c. oraz cytowanych wyżej przepisów, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 04.03.2013 r. na okres 2 lat i stwierdził, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej dla wydania decyzji w sprawie z uwagi na konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego przed Sądem w pełnym zakresie, w tym dowodów z opinii biegłego lekarza sądowego.

SSO Elżbieta Trybulec-Czernek